

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 8Csp/51/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8221201321
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Daráková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2022:8221201321.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov v konaní pred sudkyňou JUDr. Andreou Darákovou, v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX C., právne zastúpená advokátom: JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO 31 954 448, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený advokátkou: JUDr. Katarína Hegedúšová, so sídlom Majerníková 3/A, 841 05 Bratislava, o priznanie primeraného finančného zadostučinenia v sume 447,69 Eur, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi sumu 125,- Eur a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. Vo zvyšnej časti žalobu zamietá.
- III. Žalobkyňi priznáva voči žalovanému 100 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov, z prisúdenej sumy 125,- Eur.

odôvodnenie:

Žalobou doručenou Okresnému súdu Bardejov (ďalej aj len „okresný súd“) 13.07.2021 sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť jej sumu 447,69 Eur a to titulom priznania jej primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) a to za porušenie jej práv spotrebiteľa, ktorých porušenia sa žalobkyňa úspešne dovolala už v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 5 Csp 60/2018, v ktorom sa žalobkyňa svojou žalobou domáhala voči, aj v tomto konaní žalovanému, rozhodnutia, ktorým by bola žalovanému uložená povinnosť zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným 08.12.2016 k Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 821100078 z 08.12.2016. Okresný súd rozsudkom č.k. 5 Csp 60/2018-74 z 11.06.2019 (nadobudol právoplatnosť 01.08.2019), žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel a žalovanému uložil povinnosť zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov uzavretej 08.12.2016 k Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 821100078 z 08.12.2016 (ďalej len „úverová zmluva“), pričom k svojmu záveru okresný súd dospel po zistení, že jednako úverová zmluva uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným 08.12.2016 nemá všetky zákonné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere [absentovali predpoklady použité žalovaným k výpočtu RPMN úveru a taktiež doba trvania úverového vzťahu] a jednako, že v tom dôsledku, že úverovú zmluvu pre absentujúce uvedené zákonné náležitosti možno považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú, tak mal okresný súd za to, že realizáciou dohody o zrážkach zo mzdy by si žalovaný mohol vymôcť od žalobkyne aj plnenia nad sumu ním žalobkyňi poskytnutého úveru (úver poskytnutý v sume 300,- Eur), na ktoré plnenia nad túto sumu žalovaný nemal nárok a jednako okresný súd poukázal, že nebolo preukázaným, žeby dohoda o zrážkach zo mzdy bola žalovaným so žalobkyňou ako spotrebiteľom individuálne dojednaná, keďže jej táto bola predložená žalovaným

k podpisu v predtlačenom formulárovom znení bez možnosti spotrebiteľa (žalobkyne) ovplyvniť jej obsah, takže jedinou možnosťou pre spotrebiteľa, ak chcel úver, bolo ju prijať alebo neprijať.

Žalobkyňa v žalobe uviedla, že ako spotrebiteľka bola teda nútená domáhať sa v pôvodnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 5 Csp 60/2018 (ďalej tiež aj len „pôvodné konanie“), ochrany svojich práv spotrebiteľa, v ktorom konaní bola úspešná, keďže žalobe bolo vyhovené a preto sa titulom § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa domáha voči žalovanému, ktorý mal v pôvodnom konaní sp. zn. 5 Csp 60/2018, taktiež procesné postavenie žalovaného, priznania jej primeraného finančného zadosťučinenia v sume 447,69 Eur, ktorá suma predstavuje sumu o ktorú sa žalovaný mienil (chcel) na úkor žalobkyne obohatiť, ak by sa žalobkyňa s úspechom nedovolala ochrany svojich práv v pôvodnom konaní, keďže žalovaný žalobkyni cit. „... poskytol úver vo výške 300,- eur, pričom na predmetný úver som uhradila 15,- eur, teda žalovaný mal nárok len na doplatenie do istiny, teda na sumu 285,- eur, keďže mám za to, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Pre úplnosť dodávam, že žalovaný dňa 13.6.2018, požiadal môjho zamestnávateľa o realizáciu zrážok zo mzdy vo výške 732,69 eura.“ Okrem toho žalobkyňa poukázala že finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa žalovaný (dodávateľ) nedopúšťal recidívy v obdobných veciach, ale taktiež má mať funkciu relutárnu a toto finančné zadosťučinenie má byť nie len primerané, ale aj reálne spravodlivé, preto jeho priznanie iba v symbolickej výške nie je dostačujúce, takže cit. „Vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka je jediným objektívnym kritériom, ktoré by malo byť rozhodujúcim pre určenie výšky PFZ, suma o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil, alebo sa chcel obohatiť.“ Napokon podľa žalobkyne hmotnoprávny základ o rozsahu a charaktere jej porušených spotrebiteľských práv, pre ňou uplatnený nárok na primerané finančné zadosťučinenie, ja daný v nemenných a záväzných záveroch rozsudku okresného súdu č. k. 5 Csp 60/2018-74 z 11.06.2019, z ktorého je nutné vychádzať. Prílohou žaloby boli: rozsudok okresného súdu č.k. 5 Csp 60/2018-74 z 11.06.2019 a žiadosť žalovaného z 13.06.2018 adresovaná zamestnávateľovi žalobkyne o vykonávanie jej zrážok zo mzdy titulom nesplnenia si jej záväzku z úverovej zmluvy z 08.12.2016.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe, prostredníctvom svojej právnej zástupkyne uviedol, že sa nestotožňuje s tvrdeniami žalobkyne a žalobu na priznanie jej primeraného finančného zadosťučinenia považuje za nedôvodnú, pretože § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa síce priznáva spotrebiteľovi v prípade úspešného dovolania sa ochrany jeho porušených spotrebiteľských práv, právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak s dôrazom práve na jeho primeranosť, t.j. vhodnosť, pričom podľa žalovaného je „vhodným“ priznať spotrebiteľovi za porušenie jeho spotrebiteľských práv primerané finančné zadosťučinenie iba, ak toto porušenie spotrebiteľských práv nie je možné odčiniť iným spôsobom, t.j. podľa žalovaného cit. „Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia.“ V danom prípade však podľa žalovaného, už samotný rozsudok okresného súdu č.k. 5 Csp 60/2018-74 z 11.06.2019 mal voči nemu dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej i generálnej prevencie, preto podľa žalovaného priznanie ešte aj finančného zadosťučinenia je neprimerane prísny. Podľa žalovaného príkladom, keby by bolo primeraným, t.j. vhodným priznať spotrebiteľovi primerané finančné zadosťučinenie by bol prípad, kedy by právo spotrebiteľa na vydanie mu bezdôvodného obohatenia bolo už premlčaným. Žalovaný tiež zdôraznil, že finančné zadosťučinenie je náhradou za spotrebiteľovi spôsobenú nemajetkovú ujmu, pričom v danom prípade žalobkyni žiadna takáto nemajetková ujma nevznikla, preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Okrem toho žalovaný apeloval na súd, aby pri rozhodovaní zohľadnil aj ľahkovážny postup žalobkyne pri uzatváraní úverovej zmluvy, ktorá svojim podpisom potvrdila, že si ju prečítala, že ju uzatvorila vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok, že jej obsahu porozumela a s ňou súhlasí. Taktiež namietal, že žalobkyňa neodôvodnila výšku ňou požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia a teda neodôvodnila, prečo ho považuje za primerané. Podľa žalovaného cit. „Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia však nemá a nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti plynúce mu z existujúceho záväzkovo – právneho vzťahu. Dodávateľ spotrebiteľa (v danom prípade Žalovaný Žalobcu) nijakým spôsobom nenútil vstúpiť do záväzkovo – právneho vzťahu a vo väčšine prípadov mu umožní sa so zmluvnými dojednaniami oboznámiť. Skutočnosť, že spotrebiteľ (Žalobca) neprejavuje absolútne žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými ustanoveniami a pochopiť ich obsah nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa. Primerané finančné zadosťučinenie ako inštitút

súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry nesleduje reparačnú funkciu, tak ako je to v prípade náhrady škody.“ Podľa žalobcu primerané finančné zadosťučinenie má sankčnú funkciu, teda jeho cieľom nie je odmeňovať (kompenzovať) žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a odradiť žalovaného od opakovania takéhoto konania, takže táto sankčná funkcie pôsobí súčasne aj preventívne, na ktorú preventívnu funkciu kladie judikatúra súdov dôraz s tým, že cit. „Preventívna funkcia primeraného finančného zadosťučinenia má pôsobiť naprieč existujúcich spotrebiteľských právnych vzťahov, t.j. má pôsobiť aj na dodávateľa ale aj na spotrebiteľa. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému subjektu, t.j. aj subjektu spravajúcemu sa ľahostajne v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. Práve naopak, takýto postup v aplikačnej praxi súdov by mal za následok ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý dôverujúc bezhraničnej ochrane súdov, bude vstupovať do akéhokoľvek právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal aj na vlastný úsudok.“ Žalovaný považuje žalobkyňou požadované primerané finančné zadosťučinenie za riadne nezdôvodnené, keďže jej nevznikla žiadna majetková ujma, pričom už z podstaty označenia finančného zadosťučinenia je zrejším, že toto má byť „zadosťučinením“ t.j. „satisfakciou“, čím sa už v jeho názve zdôrazňuje jeho imateriálna povaha preto cit. „Ve formě zadosťučinění, jako prostředku satisfakčního, není možno proto brát ohled na prvky, které mají materiální povahu, poněvadž materiální reparaci tento právní prostředek ochrany proti nekalé soutěži neslouží. Nárok na přiměřené zadosťučinění je dále nárokom, který má převážně, popř. výlučně objektivní charakter. Dovojuje se, že je nárokom „objektivním, který není vázán na naplnění jakýchkoli subjektivních podmínek“ (Štenglová, I., Plíva, S., Tomsa, M. a kol.: Obchodní zákoník, komentář, 7. vydání, C. H. Beck 2002, str. 148).“ Okrem toho s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32 Cdo 139/2008 z 29.04.2008 žalobca poukázal, že cit. „... nebezpečie vzniku ujmy musí byť reálne, nie vyšpekulované a zároveň rozsah tejto ujmy by nemal byť zanedbateľný.“ Žalovaný považuje žalobkyňou žalované finančné zadosťučinenie aj za nedôvodné, pretože ide len o niekoľkonásobné uplatnenie a priznanie sumy bezdôvodného obohatenia a navyše žalobkyňa sa podľa žalovaného mohla brániť sa už v počiatočnom kontraktčnom procese, t.j. pri uzatváraní úverovej zmluvy, avšak žalobkyňa bola absolútne ľahostajnou a neobozretnou. Z uvedených dôvodov, žalovaný navrhol žalobu ako celok zamietnuť.

K vyjadreniu žalovaného neboli pripojené žiadne listiny.

Žalobkyňa vo svojom stanovisku (replika) k vyjadreniu žalovaného, prostredníctvom svojho právneho zástupcu v prvom rade poukázala na to, rozsudok okresného súdu z pôvodného konania č.k. 5 Csp 60/2018-74 z 11.06.2019 jasne deklaruje, že úverovou zmluvou č. 821100078 z 08.12.2016, resp. k nej uzavretou dohodou o zrážkach zo mzdy, došlo k porušeniu noriem spotrebiteľského práva, t.j. práva žalobkyne ako spotrebiteľky, ktorého ochrany sa žalobkyňa pred súdom úspešne dovolala, čím splnila hypotézu § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. S poukazom na rozhodnutie v obdobnej veci Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22Co/33/2017 z 31.10.2017, žalobkyňa poukázala, že výsledok pôvodného konania, v ktorom spotrebiteľ namietal neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy, je úspešným uplatnením práva alebo povinnosti v súdnom konaní tak, ako to má na mysli zákon o ochrane spotrebiteľa. Žalobkyňa považuje za irelevantnú aj námietku žalovaného, že žalobkyňa nepreukázala, žeby jej vznikla ujma a s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 127/2017 z 30.01.2019 a Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/26/2013 z 23.05.2013 podotkla, že § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nestanovuje podmienku vzniku, resp. preukazovania akejkoľvek ujmy a toto je podľa žalobkyne iba cit. „... neprípustný extenzívny výklad contra legem žalovanej.“, t.j. označené ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje, aby žalobkyňa musela preukazovať existenciu a výšku vzniknutej ujmy, takže zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje a je teda bez právneho významu, či ujma žalobkyne ako spotrebiteľovi vznikla, nakoľko postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy a navyše v prípade žalobkyne išlo o reálnu hrozbu ujmy, keďže žalovaný sa na jej úkor chcel bezdôvodne obohatiť. Žalobkyňa považuje za nepodstatné aj tvrdenie žalovaného, že rozhodnutie z pôvodného konania je pre žalovaného už dostatočnou sankciou a pre žalobkyňu dostatočným zadosťučinením a teda priznaním ešte aj finančného zadosťučinenia by išlo o duplicitné sankcionovanie žalovaného. Podľa žalobkyne totižto rozsudok z pôvodného súdneho konania je iba dôsledkom zavineného protiprávneho konania žalovaného, ktoré bolo spôsobilé privodiť jej ekonomickú ujmu a teda v žiadnom prípade nemožno výsledok pôvodného konania vnímať ako sankciu v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorým chápaním by bola popretá samotná podstata a zmysel označeného ustanovenia, ktorého účelom je poskytnúť spotrebiteľovi účinnú a odradzujúcu (preventívnu) ochranu pred nezákonnými postupmi dodávateľov.

Žalobkyňa považuje ňou uplatnenú sumu finančného zadosťučinenia vo výške 447,69 Eur za adekvátnu, pretože toto finančné zadosťučinenie netreba vnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu, ktorej primeranosť je daná najmä vzhľadom na postoj žalovaného, ktorý nechce niesť akúkoľvek zodpovednosť za porušenie svojich zákonných povinností, ale túto „ospravedlňuje“ ľahostajnosťou žalobkyne, pričom v uvedenej spojitosti žalobkyňa tiež uviedla cit. «Neschopnosť spotrebiteľov nemôže byť legálnym zdrojom ziskov obchodníkov, poškodzujúc v konečnom dôsledku celú spoločnosť. To sa týka aj konania, ktoré sa vonkajšiemu pozorovateľovi javí byť ako ľahkomyseľnosť a nezodpovednosť, zo strany spotrebiteľa. V skutočnosti je to prejav slabosti spotrebiteľa, ktorý je vo väčšine prípadov do konania, javiacim sa ako ľahkomyseľné a nezodpovedné, vmanévrovaný agresívnymi reklamnými kampaňami obchodníkov, z ktorých sa zdá, že ak si spotrebiteľ produkt obchodníka kúpi, resp. dá si poskytnúť, ešte na tom zarobí. Štát nemôže dovoliť, aby táto „nezodpovednosť a ľahkomyseľnosť“ spotrebiteľov, ktorá je len prejavom ich slabosti, bola zdrojom neúmerných príjmov nič neproduktívnych obchodníkov, keď jediným efektom ich činnosti je ochudobňovanie obyvateľov SR a transfer obrovských súm finančných prostriedkov do zahraničia, namiesto toho, aby sa dostali do finančného „krvného“ obehu v SR, napr. cez maloobchodnú sieť, čo by v konečnom dôsledku podporilo výrobu, obchod, zamestnanosť a životnú úroveň všetkých vrstiev obyvateľstva.» Napokon žalobkyňa poukázala, že ujma ktorá jej konaním žalovaného vznikla nebola len v akademickvej rovine, ale preukázateľne došlo k zásahu aj do jej majetkovej sféry, pričom táto ujma bola sanovaná len procesnou aktivitou žalobkyne v pôvodnom konaní, ktorým konaním bol narušený aj bežný život žalobkyne. Na podporu svojho tvrdenia, že finančné zadosťučinenie by nemalo mať len symbolickú výšku uviedla, že toto zadosťučinenie bude plniť svoj účel iba vtedy, keď jeho sankčná, odradzujúca a relutárna funkcia bude nie len teoretickou, ale aj reálnou, pričom v tomto smere poukázala na judikatúru súdov, ktoré priznali spotrebiteľom nie len symbolické finančné zadosťučinenie (jedná sa o rozhodnutia z rokov 2015, 2016, 2018, 2019 a 2020, pozn. súdu). Vzhľadom na všetky uvedené argumenty žalobkyňa navrhla jej žalobe vyhovieť a priznať jej nárok na náhradu trov konania.

K replike žalobkyne neboli pripojené žiadne listiny.

Žalovaný vo svojom stanovisku (duplika) k replike žalobkyne, prostredníctvom svojej právnej zástupkyne iba oznámil, že svoje skoršie vyjadrenie k veci považuje za dostatočné a na ňom zotrváva.

Na pojednávanie nariadené na 30.11.2022 sa nedostavil žalovaný ani jeho právny zástupca, pričom svoju neúčast' ospravedlnili písomným podaním doručeným okresnému súdu 28.11.2022 z dôvodu hospodárnosti konania a so súhlasom konať a rozhodnúť v ich neprítomnosti, preto okresný súd postupom podľa § 180 CSP vec pojednával v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, pričom na pojednávaní prítomný právny zástupca žalobkyne uviedol, že trvá na podanej žalobe v celom rozsahu, medzi stranami sporu nedošlo k dohode, za účelom jej uzavretia žalovaný žalobkyňu ani nekontaktoval. Právny nárok žalobkyne je daný už výsledkom základného súdneho konania, a pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, tá závisí od úvahy súdu, avšak v tomto smere apeluje na potrebu zohľadnenia analogicky s ohľadom na trestné právo, zohľadnenia recidívy žalovaného, ktorý má už aj z iných obdobných súdnych konaní skúsenosť s vyhodnotením jeho postupov ohľadne uzatvárania dohôd o zrážkach zo mzdy ako nekalých obchodných praktík. Z uvedených dôvodov navrhuje, aby súd žalobe žalobkyne vyhovel. Na dopyt súdu, či žalobkyňa už z jej poskytnutej istiny úveru žalovaným niečo uhradila, uviedol, že v tomto smere nemá vedomosť.

Okresný súd vykonal dokazovanie vyjadreniami sporových strán, ako aj nimi predloženými listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav.

Okresný súd Bardejov rozsudkom č. k. 5 Csp 60/2018-74 z 11.06.2019 v spore žalobkyne a žalovaného takto rozhodol cit. „I. Žalovanému ukladá zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov z 8.12.2016, k Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 821100078 z 8.12.2016 uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným, na výkon zrážok zo mzdy žalobkyne.

II. Žalobkyňi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.“

Okresný súd svoje rozhodnutie v jeho podstatnej časti aj takto odôvodnil cit. „Medzi stranami nebolo sporu, že v predmetnom konaní ide o spotrebiteľský spor (...)

Z predloženej zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nesporne preukázané, že táto neobsahuje podstatné náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. j) citovaného zákona, t.j. nie sú uvedené predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. (...) Zároveň v zmluve o spotrebiteľskom úvere chýba aj obsahová náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) citovaného zákona, a síce doba trvania zmluvy. (...) Vzhľadom na nedodržanie vyššie uvedených obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, tento sa považuje za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona.

Z vyššie uvedeného záveru, že úver poskytnutý žalovaným žalobkyni sa považuje za bezúročný a bez poplatkov zároveň vyplýva riziko uzatvorenej dohody o zrážkach zo mzdy, keďže ňou sa môže žalovaný domôcť voči žalobkyni plnenia, na ktoré nemá zákonný nárok. Výkon zrážok zo mzdy podľa dohody zmluvných strán o zrážkach zo mzdy môže pozastaviť len súd. Dohoda o zrážkach zo mzdy spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Súd má za to, že inštitút dohody o zrážkach zo mzdy v spotrebiteľských veciach je založený na subjektívnej predstave veriteľa o výške pohľadávky a jej príslušenstva. Ide o mimosúdne zrážky zo mzdy, ktoré umožňujú postihovať majetok dlžníka bez súdnej kontroly, pričom tieto zrážky nemôže dlžník voči svojmu zamestnávateľovi nijako korigovať, ani zastaviť. Výkon zrážok zo mzdy je pritom súkromným procesom, ktorý nepodlieha nijakej autorizácii a verifikácii primeranosti a spotrebiteľ môže byť vystavený neprimeranému konaniu zo strany dodávateľa.

Ďalej súd konštatuje, že v zmysle ustanovenia § 5a ods. 1 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého je neprípustné zabezpečenie uspokojenia pohľadávky alebo splnenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy dohodou o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov v prospech predávajúceho alebo inej osoby s výnimkou prípadu, ak táto dohoda bola uzavretá vo forme osobitnej listiny, spotrebiteľ bol poučený o dôsledkoch jej uzavretia a mal možnosť ju odmietnuť. Z dokazovania vykonaného nepochybne vyplýva, že žalovaný nepreukázal splnenie podmienok prípustnosti dohody o zrážkach zo mzdy ako zabezpečovacieho prostriedku, a to pokiaľ ide o riadne poučenie žalobkyne o následkoch uzavretia takejto dohody o zrážkach zo mzdy a vytvorenie podmienok pre žalobkyňu ako spotrebiteľku, aby mala možnosť túto dohodu odmietnuť. Ako uviedla žalobkyňa v podanej žalobe, resp. jej právny zástupca na pojednávaní, žalovaným jej boli predložené listiny na podpis s tým, že ak chce aby jej bol poskytnutý úver, musí všetky listiny podpísať. So zreteľom na všetky uvedené okolnosti a náležité vysvetlenie, ktoré žalobkyňa poskytla, prešlo dôkazné bremeno na vyvrátenie týchto skutočností na žalovaného, ktorý však okolnosti a vysvetlenia uvádzané žalobkyňou nevyvrátil a nenavrhol v tomto smere žiadne dokazovanie. Z uvedeného plynie záver, že žalobkyňa nebola zo strany žalovaného riadne poučená o následkoch uzavretia takejto dohody o zrážkach zo mzdy.“

Podľa § 290 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) „Spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.“

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) „Tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.“

Podľa poslednej vety § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“

V danom prípade sa žalobkyňa podanou žalobou domáha priznania jej nároku voči žalovanému, na primerané finančné zadosťučinenie, ako satisfakcie (zadosťučinenia) za to, že žalobkyňa ako spotrebiteľka sa v minulosti v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 5Csp 60/2018 úspešne dovolala, voči žalovanému ako dodávateľovi, ochrany svojich spotrebiteľských práv.

Vo vzťahu k cit. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktoré nestanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku, avšak k uplatneniu tohto práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť automaticky a kedykoľvek. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie sú formulované v poslednej vete cit. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne na to, aby žalobkyni (spotrebiteľovi) mohlo byť priznané právo na primerané finančné zadosťučinenie. Z označeného zákonného ustanovenia

tak možno vyvodiť, že týmito podmienkami sú: (i) úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa a (ii) domáhanie sa primeraného finančného zadosťučinenia od subjektu, ktorý za porušenie konkrétneho práva alebo povinnosti spotrebiteľa zodpovedá.

Pokiaľ ide o prvý z predpokladov na uplatnenie si nároku na primerané finančné zadosťučinenie, ktorý spočíva v úspešnom uplatnení si ochrany práv spotrebiteľom na súde, tak z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobkyňa (spotrebiteľ) bola úspešnou pri bránení si svojich spotrebiteľských práv voči žalovanému (dodávateľ) v súdnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 5 Csp 60/2018 o zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov žalobkyne, v ktorom konaní bola žalobkyňa plne úspešnou. Rozsudok okresného súdu č. k. 5 Csp 60/2018-74 z 11.06.2019 nadobudol právoplatnosť 01.08.2019 a jeho právoplatnosťou bolo ukončené konanie vo veci okresného súdu sp. zn. 5 Csp 60/2018, v ktorom dôsledkom bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobkyňi požadovať od žalovaného primerané finančné zadosťučinenie, ktorý (rozumej žalovaný) za ich porušenie nepochybne aj zodpovedá. V kontexte veci je totižto nutné mať na zreteli, že to bol práve žalovaný, ktorý koncipoval obsah formulárovej dohody o zrážkach zo mzdy z 08.12.2016 bez toho, aby žalobkyňu (spotrebiteľ) riadne poučil o následkoch jej uzavretia a bez vytvorenia podmienok pre žalobkyňu ako spotrebiteľku, aby sa mala možnosť rozhodnúť túto dohodu o zrážkach zo mzdy aj odmietnuť tak, ako to konštatoval okresný súd v konaní sp. zn. 5 Csp 60/2018. Vzhľadom na uvedené tak možno mať za to, že na priznanie žalobkyňi primeraného finančného zadosťučinenia bol splnený aj druhý zákonný predpoklad a to je domáhanie sa jeho priznania od subjektu, ktorý za porušenie spotrebiteľských práv žalobkyne zodpovedá. Žalovaný napokon v tomto konaní, svoju zodpovednosť za porušenie spotrebiteľských práv žalobkyne pri uzatváraní dohody o zrážkach zo mzdy z 08.12.2016, principiálne ani nepopieral iba sa ju snažil rozdeliť, resp. časť zodpovednosti preniesť aj na žalobkyňu, ktorá bola podľa žalovaného pri jej uzatváraní, ako aj pri uzatváraní ňou zabezpečenej úverovej zmluvy, málo obozretnou a ľahkovážnou, keď predmetné zmluvy žalobkyňa podpísala bez toho, aby porozumela ich obsahu a dôsledkom, čo podľa žalovaného nemôže byť pripočítané na jeho ujmu. Na tomto mieste však okresný súd uvádza, že na ujmu žalovaného (dodávateľa) nie je to, že by si spotrebiteľ (v danom prípade žalobkyňa) neprečítal úverovú zmluvu alebo dohodu o zrážkach zo mzdy, ani to, že im spotrebiteľ (žalobkyňa) nerozumie, ale to, že dodávateľ (žalovaný) opakovane, cielene a aj napriek vedomosti z iných obdobných súdnych sporov, túto nevedomosť spotrebiteľa zneužíva a predkladá mu k podpisu dokumenty, ktoré nespĺňajú zákonnú regulu ich obligatórnych náležitostí, o ktorých má mať v prvom rade dodávateľ ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania finančných služieb bezpochyby vedomosť. A contrario, inými slovami povedané, podľa okresného súdu je neprijateľným, aby dodávateľ (žalovaný), či už svoju vlastnú nevedomosť o tom, aké majú byť všetky zákonné náležitosti úverových zmlúv alebo aké poučenia a možnosti má spotrebiteľovi vytvoriť pri uzatváraní, na zabezpečenie touto úverovou zmluvou vzniknutých pohľadávok, zabezpečovacích inštitútov (v tomto prípade dohoda o zrážkach zo mzdy) alebo len jemu (rozumej dodávateľovi) známy zámer tieto náležitosti buď v úverových zmluvách neuvádzať, ale náležite spotrebiteľa nepoučiť a tak zavádzať či klamať spotrebiteľa, prenášal na plecia spotrebiteľa dôvodiac jeho nevedomosťou alebo ľahostajnosťou, pretože spotrebiteľ je ten, ktorý má v zmluvnom vzťahu s dodávateľom postavenie slabšej zmluvnej strany a nie je a ani nemusí byť odborníkom v oblasti úverov, prípadne iných finančných služieb či ich zabezpečovacích inštitútov, ktorý predpoklad je však nevyhnutným na strane dodávateľa, ktorý v tejto oblasti podniká. Práve dodávateľ je tvorcom zmluvných podmienok, ktoré sú vopred určené a ktoré spotrebiteľ spravidla nemá možnosť reálne ovplyvniť. Účelom právnej úpravy regulujúcej právne vzťahy spotrebiteľského charakteru je práve vyrovnávať túto nerovnováhu v právnom postavení dodávateľa a spotrebiteľa. Vychádza sa totiž z predpokladu, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvy s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu.

Pri zvážení o dôvodnosti priznania primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňi, okresný súd ustálil, že jeho priznanie voči žalovanému je nevyhnutné pre zavŕšenie ochrany žalobkyne ako spotrebiteľa, pričom okresný súd pri týchto svojich úvahách (i) zohľadnil, že dohoda o zrážkach zo mzdy z 08.12.2016, o následkoch uzavretia ktorej žalovaný žalobkyňu nepoučil a ani jej nevytvoril podmienky pre rozhodnutie žalobkyne túto dohodu uzavrieť alebo neuzavrieť, tobôž ak táto dohoda mala zabezpečiť pohľadávku žalovaného z úverovej zmluvy, ktorá nedisponovala všetkými zákonnými náležitosťami, bola okolnosťou spôsobilou negatívne zasiahnuť do majetkovej sféry žalobkyne (spotrebiteľa) a potenciálne ohroziť jej sociálny i rodinný život v prípade, ak by došlo k realizácii tejto dohody; okresný súd (ii) zohľadnil aj postoj žalobkyne (spotrebiteľa), ktorá sa aj napriek jej postaveniu slabšej zmluvnej strany vo vzťahu k žalovanému (dodávateľovi) rozhodla brániť svoje spotrebiteľské práva a prispela tak k dosiahnutiu

vyššej kvality „spotrebiteľského života“, pričom nie je ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy, v podobe náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní; okresný súd tiež (iii) zohľadnil, že aj vďaka žalobkyni vyšlo najavo, že žalovaný (dodávateľ) uzatvára alebo uzatváral so spotrebiteľmi formulárové dohody o zrážkach zo mzdy na zabezpečenie aj svojich nezákonných nárokov z neúplných úverových zmlúv, pričom je na mieste, aby spotrebiteľia poukazovali na uvedené praktiky v dodávateľsko-spotrebiteľských vzťahoch a predišli tak vzniku bezdôvodného obohatenia dodávateľov titulom neplatného právneho úkonu.

V súvislosti s priznaním primeraného finančného zadosťučinenia je tiež nutné podotknúť, že zákon o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privedená (reálne spôsobená) nejaká ujma, ale postačuje ak porušenie práv alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené predpismi na ochranu spotrebiteľa, bolo spôsobilé takúto ujmu spotrebiteľovi privodiť. Na tomto mieste je v okolnostiach veci nutné dodať, že v danom prípade tým, že žalovaný, súc si aj z iných súdnych sporov vedomý nezákonnosti dohody o zrážkach zo mzdy vzhľadom na okolnosti jej uzavretia, ako aj nezákonnosti úverovej zmluvy z 08.12.2016, sa aj tak domáhal od žalobkyne nezákonného plnenia realizáciou predmetnej dohody o zrážkach zo mzdy, tým nepochybne mohol negatívne zasiahnuť do majetkovej sféry žalobkyne a privodiť jej tak reálnu hrozbu majetkovej ujmy. A to, že žalobkyňa sa aj napriek svojmu postaveniu ako slabšej zmluvnej strany, sama odhodlala proti nepochybne právne i finančne silnejšiemu „protivníkovi“ (dodávateľovi) brániť svoje práva v, z už uvedených dôvodov, stresujúcim súdnom spore, mohlo, resp. bolo spôsobilé vyvolať u žalobkyne aj ujmu v nemajetkovej sfére. Uvedený výklad pojmu „úspešné uplatnenie práva zo strany spotrebiteľa“, je verifikovateľný aj skrze interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo/45/2012 z 24.06.2013, podľa ktorého pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa, t.j. ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu, čo však neznamená svojvôľu pri jej určovaní, pretože pri jej stanovení, t.j. pri stanovení jej „primeranosti“ je nutné zohľadniť rôzne kritériá, a to intenzitu zásahu do spotrebiteľských práv, časové trvanie závadného konania dodávateľa, jeho satisfakčnú, sankčnú a preventívnu funkciu. Na tomto mieste, v súvislosti s obrannou argumentáciou žalovaného, podľa ktorého, finančné zadosťučinenie možno spotrebiteľovi priznať iba v prípade, ak neexistujú iné prostriedky na zjednanie nápravy porušených spotrebiteľských práv s tým, že v danom prípade podľa žalovaného už došlo k zjednaniu tejto nápravy a to samotným rozsudkom okresného súdu č. k. 5 Csp 60/2018-74 z 11.06.2019, ktoré už malo mať na žalovaného prevýchovný a preventívny vplyv, okresný súd podotýka, že v kontexte okolnosti veci je málo uveriteľným uvedené „kajúcnické“ správanie sa žalovaného v tom, že už jemu v pôvodnom súdnom konaní vytknutú nezákonnosť nebude aplikovať a teda, že na jeho opakované sankcionovanie už nie je teda dôvod, pretože jednako žalovaný, napr. predložením konkrétnej úverovej zmluvy uzavretej v období po rozhodnutí v pôvodnom súdnom konaní nepreukázal, žeby už v dodávateľsko-spotrebiteľských vzťahoch nepoužíval ani dojednania o dohode o zrážkach zo mzdy spotrebiteľa, ani to, žeby takouto dohodou žalovaný nezabezpečoval svoje pohľadávky zo zákonne perfektných úverových zmlúv a jednako je dôvodným domnievať sa, že žalovaný ešte sám nie je vlastne skutočne presvedčený o nezákonnosti dotknutého zmluvného dojednania so žalobkyňou, keďže aj napriek svojej vedomosti z početných súdnych sporov v obdobných svojich veciach, ešte aj v pôvodnom súdnom konaní iniciovanom voči nemu žalobkyňou, ktoré bolo okresným súdom vedené pod sp. zn. 5 Csp 60/2018, žalovaný aj tak sám od seba neuznal nezákonnosť v tomto označenom pôvodnom súdnom konaní preskúmaného zmluvného dojednania dohody o zrážkach zo mzdy ako aj úverovej zmluvy, ale tieto ešte stále obhajoval ako dojednania zákonné a správne, neporušujúce práva spotrebiteľa (žalobkyne). Navyiac v danom prípade je nevyhnutným mať tiež na zreteli, že tu došlo ku kumulácii nezákonného správania sa žalovaného nie len pri uzavretí dohody o zrážkach zo mzdy so žalobkyňou, ale aj pri uzavretí so žalobkyňou úverovej zmluvy, ktorá nemala všetky zákonné náležitosti a ktorú otázku, ako otázku predbežnú tiež okresný súd posudzoval v pôvodnom súdnom konaní, takže intenzita nezákonného zásahu žalovaného je značná a tomu stále zodpovedajúca potreba zohľadňovania aj sankčnej a preventívnej funkcie finančného zadosťučinenia. Súčasne je treba mať podľa okresného súdu na zreteli, že prevýchovná, resp. preventívna funkcia nie je jedinou funkciou primeraného finančného zadosťučinenia.

Okrem toho, v súvislosti s určovaním výšky sumy finančného zadosťučinenia, určovanie ktorej ponechal zákonodarca na voľnej, ale samozrejme odôvodnenej úvahe súdu, v súvislosti s argumentáciou žalobkyne, ktorá s poukazom na judikatúru dôvodila tým, že finančné zadosťučinenie by malo byť v zásade paušálne priznávané vo výške rovnajúcej sa sume o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil alebo sa mienil obohatiť, pretože jeho priznanie v nižšej sume podľa žalobkyne nie je zákonné a spravodlivé, okresný súd jednako podotýka, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia na jednej strane a inštitút bezdôvodného obohatenia na strane druhej, sú dva rozdielne právne inštitúty z hľadiska dôvodov a účelu ich priznania. Až priznaním spotrebiteľovi finančného zadosťučinenia dochádza k skutočnému a citeľnému zmenšeniu majetku škodcu (dodávateľa), na rozdiel od prípadu, kedy je dodávateľ zaviazaný k povinnosti vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy, pretože vydaním bezdôvodného obohatenia dochádza v podstate iba k navráteniu veci do pôvodného zákonného stavu, keďže jeho vydaním sa poškodenému (spotrebiteľovi) iba vyrovná schodok v jeho majetku o sumu, o ktorú bol tento jeho majetok nezákonne zmenšený a teda tento inštitút vzhľadom k majetku škodcu (dodávateľa) nemôže mať sankčnú funkciu, pretože vydaním obohatenia sa majetok dodávateľa „zmenší“ iba o sumu o ktorú sa aj tak bezdôvodne a nezákonne obohatil a teda mu aj tak nepatrilo. Ale najmä pri takomto reštriktívnom (zúženom) chápaní primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré by sa malo podľa žalobkyne rovnať sume dodávateľom uskutočneného alebo zamýšľaného bezdôvodného obohatenia, by bola v konečnom dôsledku negovaná právomoc súdu konajúceho a rozhodujúceho o priznaní finančného zadosťučinenia, ktorá mu bola daná zákonodarcom a to voľne, t.j. bez obmedzenia aj na dodávateľom uskutočnené alebo zamýšľané bezdôvodné obohatenie, zväžiť a uvážiť, aké finančné zadosťučinenie by vzhľadom na okolnosti (ad hoc) tej ktorej veci, bolo pre spotrebiteľa primeraným. Inými slovami povedané, ak by súd rozhodujúci o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia mal rozhodovať striktnie podľa dodávateľom uskutočneného alebo zamýšľaného bezdôvodného obohatenia, tak ako to tvrdí žalobkyňa, bol by to zákonodarca zaiste takto zakotvil aj v právnej norme, avšak zákonodarca dal v tomto smere súdu právo voľnej, t.j. ničím neobmedzenej úvahy posúdiť ad hoc primeranosť finančného zadosťučinenia v tej ktorej veci.

Z dôvodu objektívnosti veci, je však potrebné pre naplnenie všetkých funkcií finančného zadosťučinenia, zobrať do úvahy nie len skutočnosti na strane žalovaného, kvôli ktorým sa posudzuje splnenie jeho funkcie sankčnej a preventívnej smerom k žalovanému, ale je potrebné zohľadniť aj skutočnosti na strane žalobkyne, kvôli posúdeniu nie len satisfakčnej, ale taktiež aj preventívnej funkcie finančného zadosťučinenia smerom aj k žalobkyni, ako spotrebiteľovi, aby do budúca bola obozretnjšou a predvídateľjšou pri využívaní finančných služieb a aby sa bez ďalšieho nespoliehala iba na to, že za akýchkoľvek okolností bude jej vyžadovanú obozretnosť suplovať aj tak súd. V tomto smere, nie je úlohou súdu bezbrehá ochrana za akýchkoľvek okolností, ale úlohou súdu je aj prevýchovné a preventívne pôsobenie nie len na dodávateľov, ale aj na spotrebiteľov a to v zmysle pravidla „vigilantibus iura scripta sunt“, t.j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), resp. zákony sú písané pre tých, ktorí dbajú o svoje práva, čo však neznamená, že tak ako už bolo uvedené, nezákonný prístup dodávateľa (žalovaného) by mohol a mal byť pripočítaný na ľarchu neobozretnosti spotrebiteľa (žalobkyne), prípadne, že touto neobozretnosťou spotrebiteľa by mal byť ospravedlnený, pretože ako to konštatoval aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 61/2012 cit. «Princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa.»

Vzhľadom na uvedené, je okresný súd toho názoru, že čo sa týka výšky finančného zadosťučinenia, bude pre žalobkyňu toto finančné zadosťučinenie primerané v sume 125,- Eur a to pri ocenení cca 50,- Eur pre každú zložku jeho poslania – t.j. satisfakčnú, preventívnu i sankčnú a to jednako s ohľadom na to, že žalobkyňa sa síce ako spotrebiteľ pustila do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom, avšak v danom prípade žalobkyňa, ktorá síce dôvodne poukazuje na neplnenie si povinností žalovaným, na druhej strane paradoxne ani sama si tieto povinnosti jej plynúce zo zmluvného záväzkového vzťahu so žalovaným neplní a jej žalovaným poskytnutý úver nesplatila ani len pokiaľ ide o jeho istinu (žalobkyni bol úver poskytnutý v sume 300,- Eur a ako žalobkyňa sama v žalobe uviedla, z tohto úveru splatila iba 15,- Eur) a jednako aj vzhľadom na správanie sa žalovaného, ktorý aj napriek opakovanému judikovaniu jeho nezákonného postupu pri formulovaní zmluvných dojednaní, aj naďalej toto priamo nepriznáva (aj keď možno už nepoužíva), takže priznané finančné zadosťučinenie by malo byť dostatočným, aby žalovaného nie len sankcionovalo za jeho nezákonné správanie, ale aby na jeho správanie pôsobilo aj preventívne a prevýchovné do budúca vo vzťahu k iným spotrebiteľom tak, aby ho

odradilo od nekalého konania a súčasne, ako už bolo aj vyššie uvedené, by toto finančné zadosťučinenie malo byť dostatočným, aby pôsobilo prevýchove aj na samotnú žalobkyňu, aby jej ako už „skúsenej“ spotrebiteľke bolo známe, ktoré dojednanie s spotrebiteľskej zmluve je nezákonným a aby bola nie len v styku so žalovaným, ale aj v styku s inými dodávateľmi, obozretnejšou a opatrnejšou. Inými slovami, keďže v okolnostiach danej veci bude finančné zadosťučinenie plniť tak funkciu preventívnu a to vo vzťahu k obidvom stranám sporu (z 50,- Eur po 25,- Eur na každého), ako aj funkciu satisfakčnú (50,- Eur) a tiež funkciu sankčnú (50,- Eur), okresný súd považuje pre žalobkyňu za primeranú sumu finančného zadosťučinenia vo výške 125,- Eur. Vo zvyšnej časti, prevyšujúcej priznaný nárok, okresný súd žalobu zamietol.

Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP „Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“

Podľa § 262 ods. 1 CSP „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“

Podľa § 262 ods. 2 CSP „O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto okresný súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania, pričom v tomto prípade je treba mať na zreteli, že zásada úspechu vo veci (§ 255 CSP) je uplatniteľná aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu, ako je tomu aj v tomto prípade. V týchto prípadoch sa však za procesne neúspešného žalobcu nemôže považovať ten, komu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku rozhodnutia závisiaceho na úvahy súdu, ale pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlišovať čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do práva žalobkyne bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Keďže aj v tomto prípade bolo konštatované, že žalobkyňa splnila predpoklady na priznanie jej finančného zadosťučinenia, možno ju považovať za plne procesne úspešnú, keďže mala plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška finančného zadosťučinenia vyplývajúca z tohto jej procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu, preto okresný súd priznal žalobkyni 100% nárok na náhradu trov konania z prisúdenej sumy (napr. pozri KS TT, sp. zn. 10Co/191/2017, KS PO, sp. zn. 12Co/53/2018, 12CoCsp/10/2021 a iné; Veľký komentár CSP, C.H.Beck, str. 926).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolať proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolať, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súď späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.